

იუმორისტ. ჟურნალი

თავისუფალი ვაჭრობა.

(იხ. მე-2 გვ.)

ცხველამის მოთქმა.

ხუთ წელიწადს გაშენებლი
 ნეტავი რათაო,
 ვაით გშობე ვუით გზადე,
 რა დაგემართაო.
 რა ვიცოდი გაგწირავდენ
 გასაყიდათაო,
 ანუ ვალი ამოდენი
 ბანკის ემართაო.
 თითო თითო აგურზედა
 ცრემლი გაპკურეო,
 გვერდი კირით შეგითეთრე
 ყეშტით დაგხურეო.
 გალაჟანსაც გიკეთებდი
 ღელეზე ბოგასო,
 ჩემი ძალა, ჩემი ღონე
 არ დამიზოგავსო.
 მე იმედებს ვამყარებდი
 შენზედ დიდათაო,
 რა ვიცოდი გაგწირავდენ
 გასაყიდათაო.
 ინსპექტორს და მასწავლებლებს
 რა ენაღვლებათო
 თუკი ქანქარ-ჯამაგირი
 არ მოაკლდებათო.
 მტკიცე წრე აქვთ მიუვალი
 მაგრათ შეკრულიო,
 არ მიიღონ მარზე უფრო
 წარჩინებულო.
 ვინც გამოჩნდა „ინვალდი“
 აქ ნახა ბინაო,
 ვინც კი სამზღვარ გარეთ იყო
 და მოიღბინაო.
 ვაი ჩემო კიღობანო
 ჩემო ტაძაროვო,
 ნუთუ მისთვის აგაშენე
 სხვას ჩაგაბაროვო.

ახალი ამბები.

- ◆ სარწმუნო წყაროებიდან გავიგეთ, რომ ამურის რკინის გზის კონკრესია თავად ნიკო თავდგირიძეს მიეცაო. Дѣло мастера бѣится!
- ◆ ქუთაისის სატუსალოში კიდევ ყოფილა ორი ტუსალი, რომელნიც, მიუხედავად მრავალ-გაერი გადამდები სენისა, ჯერ ავით არ გამხდარან.
- ◆ საზღვარ-გარეთ ზნეობა დასრულებულ ნ. ლორთქიფანიძის წინადადებით „ნაკადულის“ რედაქციაში მოსალოდნელია შესდგეს კრება, რომელსაც მზნათ აქვს სარედაქციო კომისიიდან გამორიცხოს ი. გომართელი და მის ნაცვლად მიიღოს ნიშადღურელი ზნეობით აღჭურვილი ბ-ნი ხეობელი.
- ◆ სათავად-ახნაურო ბანკში თავისუფალ ადგილზე დანიშნულია კონკურსი. საუკეთესო გალანძღვა 1905 წლის მოძრაობას. ევლოშვილსა და ხეობელს უფლება აღაზა აქვთ კონკურსში მონაწილეობის მიღებისა. ადგილი რა თუმინანია.
- ◆ ცნობილი ფსიხობატი ევგენი დვალი ახალი გაზეთის გამოცემას აპირობს. საქირო თანხის მოგროვებას უ.ვე შეუდგა რაქველ მეტურე-ა შორის. ამბობენ, ამ წარმოებაში ჰავლე აკობიაც იღებს მონაწილეობასო „ლუკმა გავარდეს, ჯამში ჩაივარდეს“.

მ ი მ ა რ თ მ ა

მე მართალს გეტყვი, თუ გამოგონებ,
 თუნდ სრულიადც ნუ მომიწონებ,
 შენი საქმეა, მე არ მაქვს ღაფა,
 ვიტყვი, არ მისმენ—გაჭქრება, წავა,
 შეის შეინძრევა მხოლოდ ჰყარი
 და არ დარჩება აღარაფერი...
 მხოლოდ გულის დაკრავს სევდის ღრუბელი
 და გამოტაცებს ფიქრი შავბნელი...
 მაგრამ თუ მისმენ, არ მოსტუეუვლები,
 ჩემ მიერ თქმულს რომ ჩაუკვარდები;
 ნუ გაგიტაცებს სიმდიდრე, ფული,
 პირადი შეება, განცხრომა სრული.
 მით ნუ ამაუბ და ნუ იქადი,
 ნივთიერაა ის, ცვალებადი!
 დღეს ის შენ გატკობას, ხვალ სხვისი ხდება,
 ასე უფიქლა, ასეც იქნება.
 გახსოვდეს მუდამ შრომისა შეილი,
 ცხოვრებისაგან მიიმედ დასჯილი.
 მას უნდა ძმობდე, იმას შეელოდე.
 რადგან შენც მის ხვედრს უნდა ელოდე.

ცხოვრების აწმუარ ეგ სულ არ გაჭკვირს,
 მას ვინ შეხედავს და ასდებს ადვირს?
 მაშ, გაფიქრებდეს მაშერაფთა ბედი,
 მონის უღელქვეშ მოხრილი ქედი!
 ეტადე, ტანჯულს რომ დაეხმარო,
 თუნდა ამისთვის ოფლი დადგარო,
 რადგან ეგ არის ჭკუმაძრიტება
 და ამ გვარ ღვაწლში კაცი არ კვდება!..

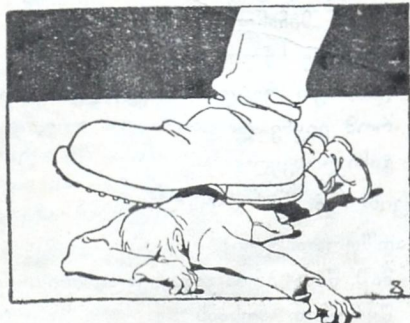
ნ. ზომლეთელი.

ს ა ნ თ ე ლ ი.

(არაკი)

შანდალზე დასკუბებული
 სანთელი მკრთალათ ბუტავდ*,
 მიმოზნეულსა სინათლეს
 მისას წყვილიადი სრუტავდა.
 მაგრამ, რადგანაც მიღამოს
 სხვა შუქი არსით ჰფენოდა,
 ამიტომ ღამის წყვილიდას
 ცოტა სინათლევ შეენოდა.
 უცებ თენება დაიწყო...
 მზემ შუქი სტყორცნა არესა,
 უხეად მოჰფინა სინათლევ
 ქვეყანას, მომლიმარესა.
 სანთელი გაწყრა, გაბრაზდა,
 ლანძღვით მიმართა სხივებსა,
 და ველარ იქერს თავის გულს,
 შურისგან განასივებსა.

მეც მომაგონდა ის ძველი
 „ცნობილი მოღვაწენია“,
 რომელსაც ახალ ცხოვრების
 უნარი არ შერჩენია.
 ახალ სინათლეს ვერ უძლებს
 მათი ქკუა და გონება,
 და ბნელეთს მიუხარიათ--
 იქ არი მათი ცხოვნება.
 ფ. რუშაველი.

მიმართვა თეზისადმი.

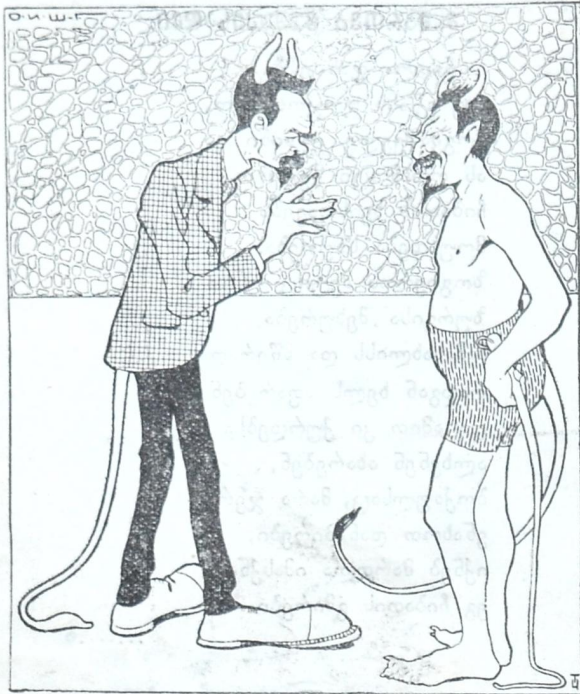
ნათლი-ჯან ეშმაკო!
 თუ გწამს ჯოჯოხეთითო,
 მოგვაშველე კუდინი
 ას ოთხმოცი წვეთითო.
 ჩიბათის ხეისთავეს
 მოუხდება სხურება...
 ზოგიერთს მეტიც უნდა
 ზურგისა შეხურება.
 მამასახლისის და მწერალს
 რადგან ხელს აფარებენ
 და ამით კი ქურდებსა
 ალხენენ ახარებენ,
 ბოქაულსაც, მარა ჯერ—
 ვნახოთ დანაპირები,
 იქნებ მართლა იმასქნას
 ეგ ჩიბათის გმირები.

.....ა

პ ა ს უ ხ ა თ

(თავადს ალექსანდრე მაქუტაძეს)
 „ნიშადურში“ დაგებულა
 თქვენ წერილი, ალექსანდრე!
 დღემდე ვეღარ გიხსუსე,
 რადგან ვეღარ ვნახე ადრე.
 მე თავადსა ნიგოთედს
 მტირე ლექსი თუ შეგვადრე,
 იქ სახელდობრ არ რა შითქვამს,
 თქვენ-კი თქვენ თავს რათ აკადრე?
 და სარკეში თუ კნიაზო,
 დაინახე თქვენი თავი,
 და თუ კიდევ თქვენ გაწერენ
 მეზობლებთან და სხვანი?
 აქ აბა რა დაგვრჩენია
 მისამართლის საკითხავი?
 და თუ შობით? მე რატომ ვსწერ?!
 ვახსი შოკოკვდეს ჩემი თავი.
 ის თუ არ ჭკავს თქვენს ცხოვრებას,
 მაშ ხომ აღარც შეგუებათ,
 თუ ჰიღბილი არა სჭამეთ
 ბრძანეთ, ჰირი რათ გეწვებათ?
 შხანკოლა.

ორი ეძმაკი.

არკადის პრინცი.

მეორე. როდესაც გახლდი არკადის პრინცი
ვექილი ვიყავ
ძმაო ნაფიცი,
ქალები იყო ჩემი ოცნება,
მათ ვეთაყვანო
მომეცით ნება.

პირველი. Громче! მკაფიოთ!

მეორე. (მორცხვით) პრინცი რომ ვიყავ არკადიელი,
მელიის კუდი
მიჩანდა გძელი,
გამომცემლობას მოვკიდე ხელი
სახე ფლიდი მაქვს
წვერი წითელი...

პირველი. ბიზ! ვიცანი, ვიცანი. ბიზ!

მეორე (თამაშით).

პრინცი რო გახლდი არკადიელი
ლოთი ვიყავი
და ახოვანი,
დავსწერე ლანძღვა ვისიც ჯერ იყო
ბანკში აღაფი
გამომჩენიყო...

პირველი. ვაშააა! ბიიიზზზ!

მეორე. (აღტაცებული).

ოდესაც ქართლის გახლდი პრინცი
ზნეობა მქონდა
სჯულთმეტკიცესი,

და ერთობისა მარად მკიცხველი
ხეობელის ვარ
მხოლოდ მკითხველი.

პირველი. ჰო, ჰო, ჰოჰოოო! ბიიიზზზ! ბრავოოოო!

მეორე. (თავმომწონით).

როდესაც ვიყავ არკადის თვალი
სტუდენტთა კასის
დამედვა ვალი,
მაგრამ არა მსურს გადავიხადო
თუმცა წერილი
მომდის მრავალი...

პირველი. გაუმარჯოს! ბრავოოო. ბიიიზ!

მეორე (მედიდურათ)

პრინცი რომ გახლდი „ამირანელი“
სოციალიზმსა
ჩავკიდე ხელი,
მაგრამ ვაგლახა „პასუხი მცირე“
არ იქნა ველარ
გამოვიტირე...

პირველი. ბიზზზზზზ! ბრრრავო!

მეორე. (აღფრთოვანებული)

პრინცი რო გახლდი მე იმერელი
ზნეობის სწავლად
პარიუს წაველი...
იქ შევისწავლე ლეინო და ქალი
დღეს „ნიშადურის“
გავხდი მწერალი...

პირველი. ვაშა! ვაშა! ბიიიზ!

მეორე. (უმეტეს აღფრთოვანებული)

პედაგოგობის მქონდა სახელი
პრინცი რომ ვიყავ
მე არკადელი,
და „უჩებნიკი“ ერთი დავსწერე
ლოცვა-კურთხევით
უხვათ გავბერე...

პირველი. (გაჯავრებული) ძირს! ძირს! ძირს!

მეორე. (უფრო გაჯავრებული)

როდესაც გახლდი პრინცი-რეჟისორი
არვინ მიჩანდა
სცენაზე სწორი
და ისეთ როლებს მოვკიდე ხელი
რომ ვიყავ დიდად
გასაკიცხველი.

პირველი. ვიცით, ვიცით! ძირს!..

მეორე. (აღშფოთებული).

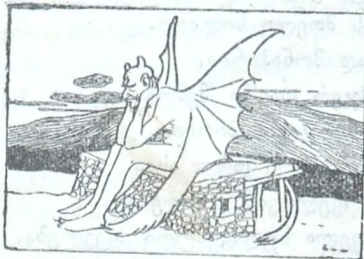
მაშ წავა პრინცი არკადიელი
წყრომით აღსავსე,
არ მადრიელი

და კვალად აღარ გამობრუნდება
თუნდ ტაშის ცემით
გაგისკდეს ხელი.

(მიღის.)

შირგ. (აღტაცებულად) ბიიიზზზზ! ვაშა!

(ფარდა.)

კ ა ლ ა მ ს .

რა ამაჟი ხარ კალამო
ვერ მოგდრეკს შაშის ზარია,
ტენიის ცეცხლზე ნაწრთობი
სიტოცხლის დროშა-ფარია.
უსაზღვრო ბრძოლის სიბრძნით
გადმოჩქეთს ოფლის ღვარია,
შენ ტაურ ცვართა დაფრქვევით
გრძნობას მოიციემს შევლარია.

მაგრამ ცხოვრება ჟინია
დუსჭირათ მოსაბრუნები,
ვერ არევეს იმას გენია
საღხენი გასათბუნები,
და ხაღხის გულიც ვრილია
ვერ ათობს ცხელი სხივები,
მიბთავის „ცნობადის“ ხილია
მარგალიტ აზრთა მიძიები.

იგი ბედს ემორჩილება
გრძნობები მოხუცებია
და თმენა-თმენა გაძლება
აი რა უფასებია.
გულში ჩაუკლავს ტანჯვები
ნადგული დაუგებია
და კერძს საქვეყნო მონების
აი აქ დაუგებია.

რათ არ გასკდები ნადგულო
გრძნობებო რათა შმორდები,
ქვეწარმავლთა საბუღარს
რათ არ გარიფავ შორდები.
უფსკერო სევდის მორეულო
რატო არ დაიშრიტები,
რათ არ მოქარგავს სიტოცხლეს
ტიური მარგალიტები.

ტენიის ცეცხლზე ნაწრთობო
ტეპრფი და ტემუღარები,
გააღხე ტივი გრძნობები
შენ ცხელს ოფლს ვენაცვალები.
გათბე გული ხაღხისა
მოჭბახე შწუნსრი თვალები

მოსწმინდე სევდის დრუბელი
მტანჯველი გამაწვალები.

კვლავ აღამხედრე კერზის წინ
გარინდებული ძალები,
კვლავ მოუკიდე სამსხვერზდოს
ტენიის ცეცხლის ალები,
იმღერე საკათუნებო
საქვეყნო გასვანები
ნუ დაღონდები არ დასცხრე
შენს აფთარს დავეკანები.

ვასილ ტუქსიშვილი.

მ ე ს ტ ვ ი რ უ ლ ი .

გაზაფხულისა შევენებაე,
ნაქებო თვეო მისო,
მესტვირულისა სათქმელათ
გთხოვ კარგათ წამახლისო,
ამიწყო გულა ქაჰანჩა,
გვერდით კი მუზა მამისო,
ამბები ბევრი მათქმიო,
მალლა მთის, დაბლა ბარისო.
დროული კაცი გახლავარ,
მნახველი ბევრი რამისო,
და მსურს სტვირის ხმებს შევეწყო,
რაც გულში ბოღმა არისო!
ეხლა ამბავი დავიწყო,

ღმერთო მიმართე ხელიო,
 არ გამიჯავრდე ეშმაკო,
 შენგანაც შევლას ველიო;
 წელში გამირქვე, გეთაყვა,
 შენი მათრახი მწველიო,
 რო არ დამირჩეს ნატურის დროს
 ის ფანრით საქებნელიო;
 თან გზიდან ჩამომაცალე
 ვალიკო ქაობელიო,
 გვართ გუნიათ ხმობილი
 და დანასების მთხველიო;
 მე დამიტოვე ,შევამკო
 ბატონი ხეობელიო,
 წინათ კოლიას ძმობილი,
 დღეს ბანკის კარის მცველიო.

მახსოვს ერთ სოფელს ერთ დროში
ჭაბუკი დანავარდობდა,
 ბიძიას მამულ-დედულში
 თავს მოურავათ ლამობდა,
 თან ამაცობდა, თან კიდევ
 უხეიროდაც ფრანტობდა,
 თუმც ვეჭილობა არ ქონდა,
 ყოველ ჟამს ადვოკატობდა;
 გლეხების დასარბევათა
 ინგუშთა რაზმებს აწყობდა,
 გლეხს შავ დღეს გაუთენებდა,
 თუ სადმე წამოასწრობდა.

თან ახლდა რკინის მოძმენი:
 რევოლვერ-ხანჯალ-ხმალიო,
 ბერდანის თოფი ნაფერი,
 ზედ დაგრჩებოდა თვალიო,
 ახლა სულიერ მოძმეთაც
 ბევრი ყავს ჩასათვალიო:
 კოლა ნემსაძე, მიტუშა,
 ეს აბაშიძე მყრალიო,
 წერეთლის რაზმის ბიჭებიც
 მასთან გვინახავს მთვრალიო,
 რომ უმღერიან დუქნებში
 „ჰარალი თარა-ლალიო“!

ამ **აზნაურულ** ქაბუკმა
 ერთხელ გაიგო ამბათა,
 რომ უმიწაწყლო გლეხები
 მივლენ ტყის გასაკაფათა,
 სურთ მოხნან, პური მოთესონ,
 თავს აიცილიონ ჰირია,
 ცოლ-შვილს საქმელი უშოვნონ,
 მოუსპონ გასაქირია...

ჭაბუკი იქვე გაუჩნდა,
 მოუჩანს ქუში პირია,
 ლერწამტანს შვენის აბჯარი

და საქურველი ხშირია,
 მაგრამ გლეხებმაც იციან
 მაგგვარ ყმაწვილის ნირია:
 „ჭკა მაგასაო“ დასძახეს,
 ცულებს უმარჯვეს პირია,
 ჩამოირეკეს თავდაღმა,
 ვითარცა ქალის ვირია,
 აჭყარეს მთელი სილაღა,
 საომრად მონაპირია,
 და სამჯერ თავში შემოჭკრეს
 მისივე ხანჯლის პირია.

ეს ოხერი დრო ასეა
 ყოველთვინ ცვალებადია,
 ყველა სულდგმული იცვლება,
 რაც ღვთისგან დანაბადია!
 ის წინანდელი **ჭაბუკი**
 დღეს სულ სხვა გვარი ხვადია,
 ხეობელს ირქმევს სახელათ
 (ეს მისი პირის ბადეა),
 ვითომ გლეხთათვის ეხლა მას
 ბევრი სიკეთე სწადია,
 მაგრამ ეს თურმე ჩმახვია,
 საპოლემიკო ფანდია;
 ამ ხრიკით ბანკში ოთხმოცი
 ქანქარი განიმზადია,
 ზნეობის მქადაგებელი
 მუდამ წუმბეში ავდია,
 და **უნამუსოს** სახელი
 რომ უნდა გრქვას, ცხადია.

დასრულდა ესე ამბავი,
 ჩემგან თხრობილი მღერითა,
 ხეობლის წარსულის ამხანათ
 ცოტათ შევეხეთ წვრითა,
 ჩემო ეშმაკო მიშველე
 შენი მათრახის წვერითა,
 ვწერ ვინმე ეშმაკეული
 ქვესკნელით მონაბერითა,

ბენუკა.

პატარა ფელეტონი.

ჩემს საბავშვოს.

(ლექსი პროზათ).

სატრფოვ, მშვენივარე, ედემის ტურფა სურათო! ბრალ ქათვით შეუღლს სევდის ჩრდილი გადაგვარვისა!.. კლუბა გულის, მითხარ, შენში რამ წარმოშობა? რამ მოჰკლა შენში აღრინდელი შვება-ხალისი? როცა კისკისით, სამურე შენი სიცილით, ან კიდევ ნახი, ხმა სირინოზ ტკბილი სიმღერით და სიკეკლეუცით, ტრფობას ალით გაშუქებული ვერხვალ-ფართო თვალებით შემოხედვა-მოაღერებთ ციურ ხატებს, გარმონიის უზენაეს დმეროს ხორცს შეასხამდი, ჩემს წინ ცხადთ განაცხადებდი და იყავ ჩემი, მხოლოდ ჩემი... მაგრამ რას ვამბობ? შენ მზე იყავი და ანტიმ უყვალს ათობი. მხოლოდ მთავარ სხივს, სიცოცხლის უძლიერეს ძარღვს ჩემ ტანჯულ გულში აკლმებდი... გულს წელული აჩნდა, იარებით იყო მოცული და შენ ჰკურნავდი, ათობი მას ციური ცეცხლით და ამისგამო იგი ფეთქდა, ტოკავდა ძლიერ და ელექტრონის მედგარ ძაღს გააღვივებდა... და ეს ძაღს რომ შენი იყო, შენი განკრძობა! ისიც ჰკურნავდა გულს შენაკრთობს, წელულ-იარანს, ისიც ათობდა, აშუქებდა ციურ-უკნეთს და ასე ჰქვენად იფანტოდა, არ ჰქრებოდა კი, რადგან ის იყო უკვდავობა, მხოლოდ სიცოცხლე!..

მერმე რა მოხდა? რამ შესცვალა ეს ეოველივ? ან კვ ცრემლები... მარა ცრემლი ადრეც გეზივია. როცა ტანჯულ გულს, სუსტს, უღონოს, დაჯადებულს ელვარე სასეს მიახურობდი, ცხოველმყოფელ სხივს იმის ბნელს წიადს ჩაატანდი, ჩააშუქებდი, იხილავდი რა მის ადგე-ტის, განახლებასა, და - სიცოცხლისთვის ის რომ კვლად აფეთქებოდა, შენაც იშვებდი, განარებდა ესე შემთხვევა და ნეტარების ცხარე ცრემლს თვალთ აფრქვევინებდი... მაგრამ ეს ცრემლი სულ სხვა არი, სხვა მიზეზითა. წინათ იშვებდი, მაშინ ცრემლიც შვებისა იყო. დღეს მისცემანარ ერთიანად მძიმე კეჟანს, რადაც ნაღველი, ჩემი სევდა გულს შეგზარვია და კვ ცრემლიც დღეს ამის გამო სევდის ცრემლია.. შენ გლოვამი ხარ! დაახ, მძიმე დანაკლისა! იყო სიცოცხლე—დღეს უოველი სუდარაშია, იყო სინათლე—დღეს კი ირგვლივ უკუნეთია, კვლავ იყო სითბო—დღეს ეოველი გარინდებულა და სდუმს გარემო, თითქოს სძინავს გაუღვიძარად, თითქოს ჰვად იქნა სიცოცხლით მტოკავი გული...

შენ იგლოვ ამას! სევდის ჩრდილი სასესდაგვრის. მძიმე ფიქრთ ჰვეშე თავ დახრილი ჰგი უიმედოთ, თითქოს დაჭვარტე ვეველადური სამარადისოთ... მაგრამ მე?! შენ მოხედე ამ გმირულ შკერდს! შენ სცოცხლობ მასში და იქნები მარად ასეთი! ის არ შესდგება არავითარ განსაცდლის წინა, ოდონდ აცოცხლოს თვისი სატრფო,

თვისი იმედი! სატრფო გულისთვის, გული კიდევ სავარდლისთვის—აი დევიზი! მტკიცე რწმენა ჩემი გულისა ის შენთვის იწვის, ვით სამხვეგრებო ალ ადგუნებული. შენთვის ტანჯული შენით ცოცხლობს, შენ გაიმედებს... მაშ, შორს ევ ფიქრი! გადახდა შეუღლს სევდის ფარდა და კვლავ შეიმეე მშვენიებისა შარავანდელით. ტრფობის აღერსით შემომხედე, კვლავ მომაშუქე, გაშალე ტუჩი განახლებლის ია-ვარდივით და ხმა გაშეცი, გამაგონე სიტყვა-იმედი, რომ ელექტრონის ნახვეწვლად გულს დაეკვსოს, აღინთოს იგი ციურ მადლით ადტიუნებული, მეც აღმამდლოს, გამამხნევოს, გამახალისოს და მომცეს ძაღა, რომ ცხოვრების ეკლიან ველზე დავინთხე ოფლად, ოდონდ მოვსპო მთლად ბორტებს! მიფიფანტ-მოფიფანტ ტლანქი ძაღის ბნელი ბურუსი, გავცელო ხარი, ამოთავლო ძირში ეკალი და განახლებლის განთიადსა გზა გავუკაფო, რადგან ის არის გარანტია, სრული თავმდები იმის, რომ ჰქვენად დამფარდება შვებასიაშე! ჰქმმარტება, სამართალი და სიუყვარული! და ჩვენს კავშირსაც გზად და ხილათ ის დაეება!.. მაშინ დატკბები სამური შენი ცქრიალით, სიცოცხლისგანით, ხმა ხარხარი შენი სიმღერით, განცხადებლად ჩვენს წინაშე კვლავ გარმონია, იღვა ტრფობის სიცოცხლესთან შეთანხმებისა და იმის ფრთეთ ჰვეშ ჩვენც განგაგრძობთ წინსვლა ისევე მომავალსკენ, უკეთისის შერმისისკენ, სადაც მეუფობს უკვდავობა მხოლოდ სიცოცხლე...

6. ზომლითელი.

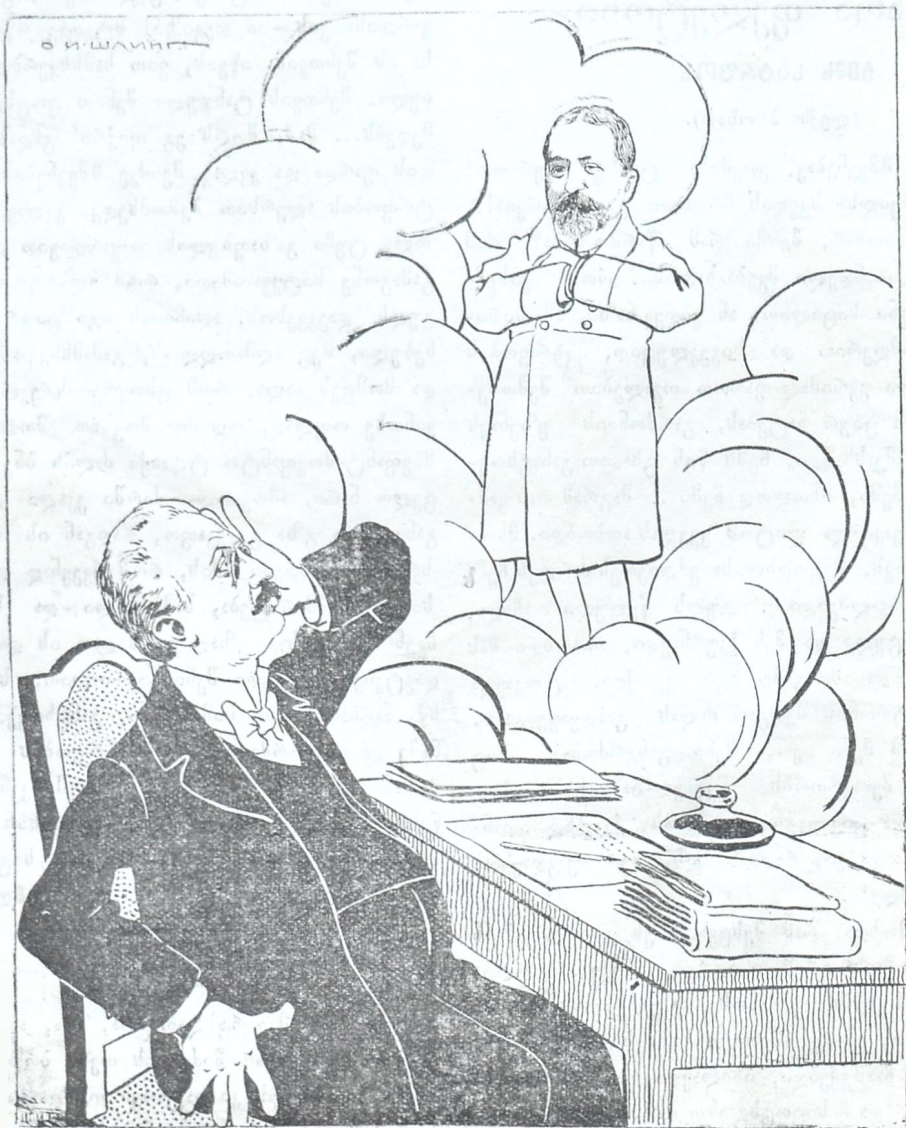
*
*
*
(ლერმონტოვიდან)

კვლავ ისე მკვირცხლათ არა, არა, აღარ მიფარხარ, კვ სიღამაზე აღარ მოძღვის თვის ბრწინავალებას, შენში სიუყვარულს კი ვატარებ თუმცა მარადის, მაგრამ მით ვეტრფი დაღუბულს წლებს, სიერმის წვალებას.

როცა ხანდახან შემოგხედავ და შენს თვალებში, ჩაჩერებოვარ ხანკრძლივითა დაკვირვებული, საიღუმლოთა მაშინ მუდამ მე ვლანარაკობ, მაგრამ საუბარს შენ არ გიძღვის იმ დროს ეს გული! მე ვლანარაკობ მეკობაროთან უმწვილურ წლების, შენსა ფარგალში მინდა ჰოვნა მისი ხატების, მეტვეელ ბაკში ვეძებ ბაკეს დიდხანს მღუმარეს თვალებში—ცეცხლსა სამუღამოთ მიმქრალ თვალებში!..

რ. ლეჩხუმელი.

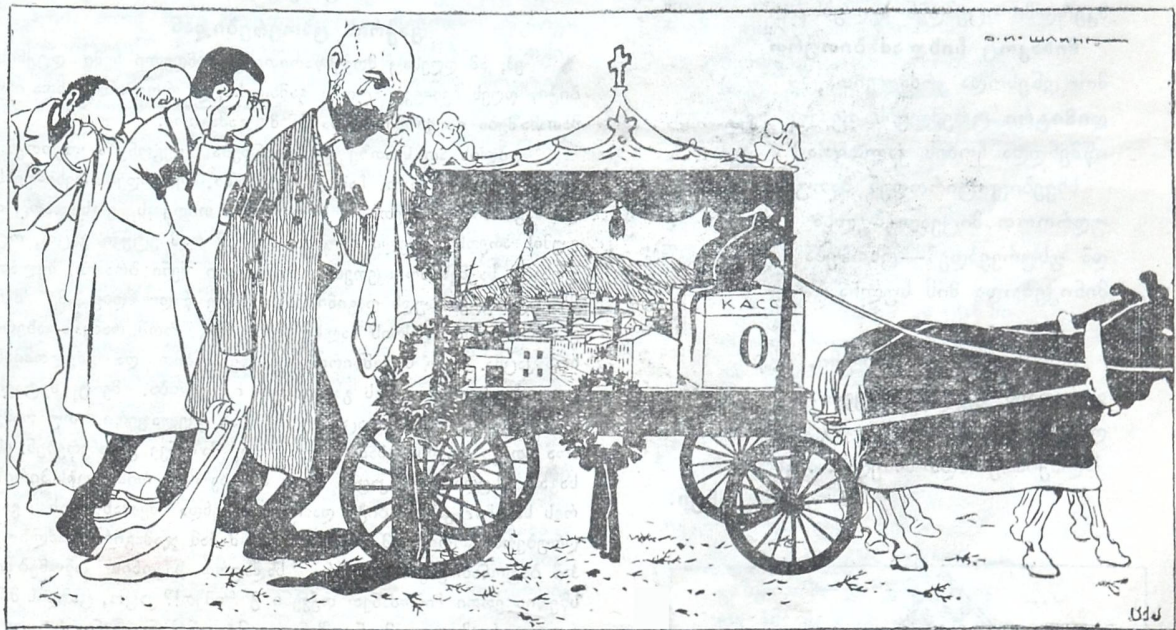
ა ჩ რ დ ი ლ ი.

სულით მახინჯი,
 ზნეობით წბილი
 ღვინით ნაყლენთი „მამულიშვილი“,
 (რადგან სინდისი
 არ ამხილებდა)
 მელანს და კალამს აკოდვილებდა.
 კარგა ხანია
 ტვინის ხიციანი
 აწუხებს, როგორც მწერლობის ჟინი
 და „მეგობრებსა“
 მან სამსახური
 ბევრი მიუძღვნა ფრიად დათვური.
 ფლიდობა, ლანძღვა,
 ცილის-წამება,
 სალოცავია მისი,—სამება,

და აზრ კუდრაქა
 გონება კრული
 ამაზე არის გადაღეული.
 ის არ დაგიდევს
 საქმისა ბოლოს,
 ოღონდაც არის ლაფი ისროლოს,
 ახლაც ამ ურცხვმა,
 ძველებურათა,
 ვითომც ესდევთა მოსამღურათა,
 მოულოდნელათ
 გამოაცურა
 საგურამოსი კარიკატურა.
 ამით ეგონა
 ამ უსუსურსა,
 მგოსანს უწევდა დიდ სამსახურსა;
 ესდენ მოკლეა
 გონება მისი
 და ასე დიდი—წერის ხალისი!!

უცებ, შეშფოთდა
 „მოღვაწე“ წბილი,
 თავს წამოადგა მგონის აჩრდილი
 და ნაძირალა
 ქართულ მწერლობის,
 ავტორი მრავალ სისულელეობის,
 დააცეცებდა
 ცბიერ თვალებსა
 ამ მოჩვენებით დანამფრთხალებსა.
 ბოლოს ეღირსა
 ხმას საამოსა:
 — „შვილო დაეხსენ საგურამოსა!
 მაგ მოგონებამ
 გულის ტკივილი
 სრულიად ვერა დამიამოსა.
 ვიცი გწადია
 შენ ჩემი ქება,
 მაგრამ ეს ამ გზით არ მოხერხდება;
 დაეხსენ კალამს,
 სხვას დააცალე

შენ კვლავ სცენაზე იმაჩნხალე.
 „ნუ თუ“ არ გახსოვს
 თქმულება ხალხის,
 სადაც ეს დიდი სიბრძნე იმარხვის,
 რომ „მეგობარი
 ტვინით წამხდარი
 მტერზედ უმეტეს არს საშიშარი?“
 დაეხსენ შვილო
 საგურამოსა,
 ვერარას შეტყვი სასიამოსა“.
 მაგრამ „მოღვაწე“
 კაცის მკამელი
 „ქეშმარიტია ნამდვილ ქართველი“
 და არც კი ფიქრობს
 სხვას დაუჯეროს,
 მუდამ ჟამს უნდა იგაიძვეროს,
 თუმცა აჩრდილმა
 უკეთ იცოდა,
 სოფელში ღვაწლი რაც მიუძღოდა.
 — კი.

ბათუმის გარდაცვალება და დასაფლავება.

მწუხარებითა ვაუწყებთ,
 ვისაც შესტივა გულია,
 რომ პორტის ქალაქს ბათუმსა
 უკვე ამოძვრა სულია.
 ავითმყოფობამ შექამა,
 დიდხანს ეწვალა საწყალი,
 მაჯა უტემდა სუსტათა,
 დასჩემდა გულის ფანქალი.

უქანქარობის ბაცილა
 ფილტვებში ქონდა შემძვრალი.
 ტვინის ანთებაც გაუჩნდა,
 კუთხედ გახდა შემწყვრალი;
 წელშიც გაუჯდა წელკავი,
 დაბრმავდა ორივე თვალებით,
 ხრონიკულ უსაქმლობისგან
 კუჭიც გაუხმა საესებით.
 და აჰა, ვედარ გაუძლო
 ამდენ ქირთ შემოსევასა

და მიიცვალა, დაგვტოვა,
გული დაგვწყვიტა ყველასა.

უკვე დამარხეს საწყალი,
დაადგეს კატაფალკაზე
და „ვიი-ვიის“ ძახილით
მიაჩანჩაღეს საფლავზე.

ქალაქის თავი ივანე
სულ შემოსილი შავათა
უკან მისდევდა ცხედარსა,
მოსთქვამდა გულსაკლავათა.

და **მოადგილე გიორგიც**
შეეპყრო სევდა ვარამსა,
იმისი კვნესა-ვაება
ცასაც წვდებოდა მაღალსა.

ივანე სეკრეტარია
ფიქრებს წაეღო მწველებსა
და უქონლობით თავზე თმის
იგლეჯდა უღვაშ-წვევებსა.

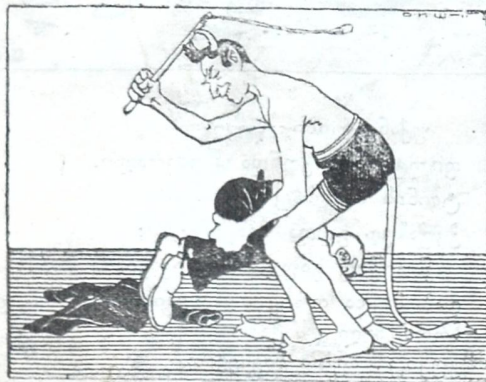
ანდრიაც, დამწუხრებული,
ღვრიდა და ღვრიდა ცრემლებსა,
ბიჭია, **პარმენ**, **სამსონი**
მკერდში იცემდენ ხელებსა.

მიხაკოც ჩიხლაძებითურთ
მოიკვნესოდა კრძალვითა,
დიმიტრი ცრემლებს თვალეზზე
იწმენდდა ჩოხის კალთიჯა.

სხვებიც ტიროდენ ბათუმსა,
უდროოთ მიცვალდებულსა
და უსურვებდენ—ცხონება
მინიქებოდა მის სულსა.

ასე მოგვიკვდა ბათუმი,
გვეუფლა სევდა-ნადველი...
ღმერთმა აცხონოს, ერთ ღროში
ქალაქის ქონდა სახელი...

კენტი.

გამოცანები.

(ლანჩუთელებისთვის)

ისრა მასრა, ის ვინ არის
ტყავის მძრობა ცოცხალ-მკვდარის,
ძველათ დიდი ბლადოჩინი,
დღეს უბრალო მღვდელი არის.

თეთრი წვერი გაბურღნული
ბეჭებშია მოღანდული,
„დურმა, შხანულს“ ხშირათ გზავნის
დაუკარკლონ ღრამა ფული.

მიქიაშვილს „იმეგვარებში“
არვინ ყავდა ამისთანა,
დღეს ცრუმოწმეთ დასდგომია
თვალთ ხედავს ეს ქვეყანა.

თანაშემწე კარგები ყავს
სასახელო სამი პირი...

მიქიევი გაამართლეს
ეს ცნობილი ფარნის გპირი.

შხანკოლა.

ს ც ე ნ ა.

ვაჭრის ცხოვრებიდან.

ეჰ, ამ დღესაც მოვესწართ: გუშინდელი ჩემი ღუქნის
ბიჭი, დღეს ჩემივე პატონი გამხდარა და როგორც უნდა ისე
მათამაშებს ის ხაზინია და მე მოჯამაგირე.

დილის ათ საათზე მობრძანდება, გეგონება ოკროენი
სულის პროკლოვიათ, ჩამოვა ღუქანში, შემოიღებს ფეხი-ფეხს
და ზაგრანინი გახეთს კოთხულობს, თითქოს გოსუდარკვი
ღუმის პრედსედატელი იყოსო. მაგრამ რას ეტყვი კაცო, თუ
უთხარი საქმეს არ აკეთებო, მაშინ ვაი შენი ბრალი! ხელათ
მელიატორკვი სულს დაგინიშნავს, მერე წადი სდიე. მე შენ
გიოხრა ჩვენი ჰამქრის ხალხი იყოს შიგ, რომ რამე მოახერ-
ხოს კაცმა. სულ საციმბირო სტუდენტებით და გძელთმიან
ცოცილისტებით არის გატედილი იქაურობა. მერე ნეტავი
გათქმევიონ რამე.. კაცო, ჯანდაბას ყველაურეი, თუ რამე
არა სთქვი თავის გასამართლებლათ, მაშინვე გაგაჩერებენ: ეს
საგანს ასცილიო, ეს კაცის პირს ნუ ეხებიაო, რის კაცის პირი?
რის საგანი? კაცო, ბიჭი დამიჭერია უნდა მემსახუროს. ვა,
ღრუბერნატორი ხომ არ არის, რომ ჰამ ჯამაგირი ვაძლიო,
ჰამ ბატონათ გავიხადო არა, სადაური ზაკონის კანონებში
სწერია ერთი მიბრძანეთ თქვენი ჭირიმეთ!? კაცო, ცაძის მა-
რთალი რომ იყო, მაინც შენ გაგამტყუნებენ- შენა სტყუი,
შე ბურჯუა შეაო, ვი, დоворить минавать, вась дово-
рить на бомбь нада взорвать, доворить. Ви наши
кровь вишиваить, доворить, ви нашимъ трудомъ такъ
ражирель, доворить. какъ Російцки свиня, доворить.
მოდი ეხლა ეს მოითმინე ამ ლაწირაკებისაგან!

გ. ნუცუბიძე.

წერილები ეშმაკისადმი.

სამტრედიის რაიონი. მოვისმინე რა „ჯვარ-კმისტ“ თავად-აზნაურთა ტკბილი კამათი აგრარულ საკითხზე და დაეცხრე რა ამ კამათით ალტყინებული მოკამათენი, სოფ. ეწერისკენ ვქენი პირი. მინდოდა გამეგო როგორ ატარებდენ ბრწყინვალე დღესასწაულს ეწრელები. როგორც საზოგადოთ იციან, ეწრელებსაც ბურთის თამაში გაემარათ. მე შორი-ახლოს დავექე და დავუწყე ყურება. უცბათ, შეიქნა ყვირილი, შენ მტერს მე რომ საქმე დამემართა, შიშით ერთი ისეთი შევხტი, ისეთი შევხტი, რომ შენი მოწონებული მეგონა „წესიერებას იცავენ“ და ამოგვხოცეს ყველანი მეთქი. თურმე ნუ იტყვი, ერთ მოთამაშეს ფეხი მოეტეხა და საშინლათ ღრიალებდა. მომვიტოდა ბრაზი, ვიძრე მათრახი და ვუცხუნე; რაკი ყვირილს უმატა დასამშვიდებლათ ჩემი უებარი წამალი მივალდებინე და სოფელ დათოურისაკენ გავქანდი, ვამეხის სამფლობელოში. აქ ბრწყინვალე წოდებას კამათი გაემართა (მაშ თამაშობას როგორ იკადრებდენ, დარბაისელი ხალხია) ბქობდენ დღევანდელ საქირბორატო კითხვებზე. ვამეხის მოღვაწეობას განქიქებას უშვრებოდენ. როგორც კამათიდან გამოიჩქვა, ვამეხის წყალობით სიმინდის ფასს დიდათ არ აუწევია იქ, რადგან ვამეხს დიდი ღვაწლი მიუძღვის წყლის გაყვანაში თურმე. ვამეხის საკითხმა მოკამათენი ორ ბანაკად გაყო და ბოლოს საქმე იქამდე მივიდა, რომ იერიში მიიტანეს ერთი-მეორეზე, შეიქნა გვერდების ზელა. აბა მეც რა ხელს დავაკლებდი, დრო ვიშოვნე, ავათამაშე ჩემი მათრახიც და სრულიად კმაყოფილი გავუღექე სოფელ დიდ-ჯიხაიშისაკენ. აქაც ბევრი ხალხი ვნახე თავმოყრილი. განმარტოებით რამდენიმე კაცს მოეყარა თავი და გაცხარებით კამათობდენ. დაუგდე ყური, ორ დიდათ საინტერესო კ-თხვას არჩევდენ: 1) ქეიფობა და 2) აკორდი. პირველი კითხვის შესახებ ვრცელი მოხსენება წაიკითხა რაჟდენმა, ხოლო მეორეს იოსებმა. სწორე უნდა ვსთქვა ორივე კარგათ მომზადებულიყო და ღირსეულათაც დაიცეს საკითხი. პირველ საკითხს ბევრი მომხრეები გამოუჩნდა. გასაგივებელი სიტყვა წარმოსთქვა რაფიელმა შემდეგ თემაზე: ლოთობა და მისი პოლიტიკო-ეკონომიურ-ფსიხოლოგიურ-ფიზიკურ-ხნეობრივი გავლენა თავდადებულ ლოთზე“. ხუთის სიტყვიდან

ის დასვენა გამოიყვანა, რომ ლოთობას ფრიად დიდი აღმზრდელი მნიშვნელობა აქვს უმეტესათ სოფლის ხალხისთვის. მომხრეებმა ტაშისცემით დააჯილდოვეს ორატორი, მოწინააღმდეგეებმა მუშტები მომართეს და ასტყდა აქაც ჩხუბი. მეტი რა გზა მქონდა. ორატორიდან დაწყებული სათითაოთ ყველას ვაგვმე ჩემი მათრახი.

მინდოდა ცოტა რამ აქაურ ფოსტის მოხელე ლადოზე მომეწერა, როგორ ამოყო თავი ქუთაისის მაგივრათ ტფილისის ოკრუგში, მარა შემდეგისთვის იყოს.

„ჩორთი“.

სად. საჯევანო.

აგი ჩვენი საჯევანო, ეშმაკო ჯან, შენ რომ ნახო გაკვირდები, იმდენია. საცემი და სამათრახო.

როცა დროება დაგიჩქეს, წამოხვიდე აქეთ სამე, ჩვენს განათლებულ სადგურშიც გაათიე ერთი ღამე.

თუ რომ დაროქნი მასტერმა გზას გადაღმა არ გაგიშოს, იმდენი მისცხე მათრახი: რომ ველარ იანგარიშოს.

მერმე გადადი ბაზრისკენ, ზინგერის მალაზიაში და ვინც რომ ნახო ჩამგდარი ხელი წაჰკიდე ყიაში.

ამ ახალგაზრდებს მუდამ დღე დასჩემდათ კარტის თამაში; თუ გინდ წააღწე ყველაი არ გაგამტყუნებთ ამაში.

შემდეგ შანიძის ღუქანში თვალს მოკრავ კამათელსაო და იმედი გვაქვს გაიქნევი მაგ შენს მადლიანს ხელსაო.

აქ არის ახალგაზრდების მოთამაშეთა კლუბიო, ისე გაჰკარი,—მათრახი თვალში უჩანდეს შუბიო.

ეგ მუდრეკები უფრთხიან გაზეთებსა და წიგნებსო და ან კი ამის გამეტსა ვითომ და რას შეივინებსო

რადგან იციან არღნებზე ქეიფობა და თრობაო უჩრჩიე შენი „კულნიცი“ მიირთვიან ერთი გზობაო.

გამქევი.

საყდრიონიდან.

ძმაო ეშმაკო, ჩვენ საყდრიონსაც გთხოვ არ დააკლო მათრახი მწველი, რადგან ჩვენაც გვყავს სოფლის ურგები, სახელწოდებით გრიგოლი მღვდელი.

ტყავი გაგვამრო ამ უსამართლომ
 რასაც მიმოწმებს მთლად მისი მრველი,
 ერთ დროში კიდეც „ზუნტოფიკობდა“
 ეს ესფერების თავის მომკრელი.

ზაგრამ, ძმაოჯან, წინეთ სხვა გახლდა,
 ახლა სულ სხვაფერ მოქმედებს ხალხში:
 სოფლის ერთგულსა მასწავლებელსა
 „უღურმიშხანა“ პოლიციაში!

განკარგულებას არ მოუცადა
 ვადაუყარა ლოგინი კარში,
 და საყვარელი მასწავლებელი
 გარეთ დასტოვა სიცივე-ავდარში.

ეს არაფერი, ძმაო ეშმაკო,
 ზარისთვის ფული შემოგვაწერა,
 ვინც ვერ შევიძლიეთ ფულის ვადახდა,
 ბარგი-ბარხანა სულ აგვიწერა.

მისმა ასეთმა „ღვთის სამსახურმა“
 ღვერთს გეფიცებით მთლად გაგვაშტერა,
 მაგრამ ფულები მიიამასქნა,
 სამრეკლოს ზარი არ უჩანს ჯერა.

ეგრე, ძმაოჯან, ჩვენაც გვეწვევ
 თან წამოიღე შენი მათრახი,
 და აგვიტირე მწარე ცრემლებით
 ეს უსამართლო მღვდელი ახმახი.

იქნება ამით მან მოიგონოს
 „ერთ დროს ყოფილი, ერთ დროს ნანახი“
 ამაზედ მეტად არ გაგვიძვიროს
 წინ გასაძლოლი მკედრების სამარხი.

ცხო-მოთული.

ანდლულაძის ლინეიკა (ბახვიდან ოსურგეთამდე).

ბახვიდან ოსურგეთამდე.

ბახვიდან ოსურგეთამდე
 სულ შვიდიოდე ვერსია
 და ლინეიკით მგზავრობა
 ჩვეულება და წესია.

მეეტლის სიტყვა-პასუხიც
 ერთთავად მოსაწონია,
 იყიდი ბილეთს, დაჯდები,
 წხავალ და ჩხავალ გგონია.

შაგრან დაიძვრის „კარეტა?“,
 მშვიდობით გვერდის ძვალეზო,
 მშვიდობით თაეო, ფეხებო
 განამწარ-განაწვალეზო.

თხრილში თუ არსად ჩაგჩეხა
 მაღლი შესწირე გამჩენსა,
 პატარა გაწამაწიას-
 ნახავ ვერც დათელი იმდენსა.

თავის ოდენა ცხენები
 ფეხს აბიჯებენ ძლივასა,
 ზედ მეტა დაქანცულობით
 ველარც კი სჭამენ თივასა.

ძვალსა და ტყავზე დამდგანნი
 სპიჩკის ღერს ემსგავსებიან,
 თუ ერთი წაიფორხილეს
 სამ საათს ველარ ღგებიან.

პატრონი ამა „კარეტის“
 ძლიერ გულ-უხვი ჯელია,
 ვარს არვის ეტყვის მიაწყდეს
 თუნდაც სოფელი მთელია.

დაადებს ბარგი-ბარხანას
 ვისაც რა მოეზიდება...
 ზოგს თოკით აკრავს, ზოგს აწყობს
 ზოგიც ხომ დაიკიდება.

შემდეგ მგზავრებსაც ჩააწყობს
 ხუთმეტზე არა ნაკლებსა,
 იმ რიგათ გაიქედები
 რომ დაგამტვრევენ ბარკლებსა.

ბოლოს დაუსტვენს „ბედაურს“
 ისინიც წელში წყდებიან,
 ბენცელ-ბენცელით ხან მესერს
 ხან ლობეს მიაწყდებიან.
 მიჩოჩავ განამწარები
 შენი მეეტლის ფაცისა,
 და როდის ჩახვალ ოზურგეთს
 ეს არც ეშმაკმა იცისა.

დურღანელი.

თფილისიდან: ძმაო ეშმაკო!

ტარტაროზთან გეახელი
 მან კი შენთან გამოგზავნა
 და მითხრა, რომ შენ გეკუთნის
 საღარაჯოთ ეს ქვეყანა.

მაშ მონახე ვოგზლის ქუჩის
 ანდრეევთან შესართავი,
 იქ ელისო დაგიხვდება
 ქართულ პურის გამყიდავი.

უთხარ: სასწორს ნუ აბრუნდებს
 და გირები დასდოს სწორათ.
 თუ ზურგი არ ექავება
 მას მათრახით გასაჯოხათ.

ქუთაისიდან. ძმაო ეშმაკო! ვიტუშკინის აფ-
 თიაქის აჩენდატორი ნიკო გრიგორია ძრიელ უმა-
 დურია შენი. რამდენი სამათრახო საქმე არ მოუგ-
 ვარებია და შენ არავითარ ჯილდოს არ უგზავნი.
 დიდი ღვაწლი მიუძღვის მეტადრე „ფარმაკვეტთა
 კავშირის“ წევრთა გაიმასქნაში. მას შემდეგ, რაც
 მისმა თანაშემწემ წამლებს შეცდომით მიამასქნა და
 ამით აყალ-მაყალი გამოიწვია, გრიგორია ხომ სულ
 აშკარათ იმა მოზოდა. ამ აგიტაციის შემდეგ კავში-
 რის წევრებიც კი დაამასქნეს, მაგრამ ისევ გამო-
 ამასქნეს. ეს არ არის, ძმაო ეშმაკო, მთელი მისი
 მოღვაწეობა, მაგრამ ამ მცირე წერილითაც დარ-
 წმუნდები, ხომ ერთი ორი მათრახის კული ალალი
 იქნება მისთვის.

შავი.

ხაშური.

ძმაო ეშმაკ, მართალია
 ხაშურლები ბევრჯერ ნახე,
 მაგრამ მაინც ბლომათ დარჩა
 დამერწმუნე სამათრახე.
 იცი, ძმაო, რომ აქ შესდგა
 ძმა-ბიკების „კომპანია“?
 სულ ერთია მაგათთვის
 ვინც მართალი და მტყვანია.

თავ უკუღმა სჯიან საქმეს
 მოწინავედ ცნობილები,

და სიმართლეს გაურბიან
 ეგ უმანკო მსაჯულები.

ერთ კრებაზე მიმიწვიეს
 (ირჩეოდა სამართალი)
 ბრალმდებელი ხარხარებდა
 ამაყობდა ვით მართალი.

თურმე იყო, ძმაო მტყვანი
 მაგრამ ყველა ძმა-ბიკები,
 ტყვილის თქმაში ნაწრთობები
 შენაფიც-შენაპირები.

კრება გახსნეს, ითათბირეს
 (ჩაუკვირდი კარგათ ძმაო)
 მართლად იცნეს „პეტრე“ მაგრამ
 დაადგინეს ის სტყუაო!!!

რა ეს ვნახე გამიკვირდა
 გული სევდით ამერია,
 არ ვიცოდი ჩვენს მუშებში
 ასეთებიც თუ ერია.

მხოლოდ „საშვიკოს“ ვიცნობდი
 უვიცს გოგრა ცარიელსა,
 კოლასა და ისილორეს
 მოწინავედ ცნობილებსა.

მათ გონიათ რომ სიმართლეს
 არ ექნება გასავადი?
 კერძო შურით გაუდნთილსა
 აზნევიათ გზა და კვალი ..

როს მოხვიდე, გვინახულო
 შეეკითხე მათ ქცევაზე,
 და უთხარი რად გამწყურალან
 ნეტავ აგრე ზნეობაზე?

მათრახიც ხო თან გექნება
 გადუქირე მათ რიგ-რიგათ,
 რომ სიმართლე გაიხადონ
 მომავალის გზა და ხიდათ.

რიკა.

ს. ქვიტირი, მამასახლისი ყუბანეიშვილი და
 მისი მწერალი კუხიანიძე ძალიან „გაიმასქნენ“ და
 აღებასა ქანქარისა, გამოსარჩენათ წოდებულისა,
 არა აქვს დასასრული. ეხლა გამოიგონეს გზის კე-
 თება და ისეთი „დახოლი“ აქვთ, რომ თქვენი მო-
 წონებულნი. თუ მათრახის ღირსი იყონ, ნუ დაგვი-
 გვიანებთ, გამოგვიგზავნეთ.

სიკვილი.

ს. შემოქმედი. აქ შესდგა სამი ახალი პარ-
 ტია, „ვასილისტები“ — ლიდერი ვასილ ყარგიშვი-
 ლი; „ამბაკისტები“ — ლიდერი, ამბაკო ლეყავა და
 „მირიანისტები“ — ლიდერი მირიან აბაშმაძე. ამ ახ-
 ლო ხანში თვითოეულ პარტიას საკუთარი სიეზრი
 ქონდა და პროგრამაც საბოლოოთ შეიწუშავეს.
 ეხლა მხოლოდ თქვენი მათრახი აკლია და იმედი
 გვაქვს არ მოაკლებთ.

ჩაქუხელი.

ს. მუხური (სამეგრელო). სამი წელიწადი იქნება, რაც სამი „ღვთის კაცი“ ავით გაგვიხდა, კეგვია, ქუთარი და გახა. 1905 წლიდან სამივეს საშინელი ენის ქავილი აქვთ ავარდნილი და ვერავითარმა საშუალებამ ვერ გასკრა ღღემდე და მათი განკურნება არ იქნა. ყველა ექიმებმა გასინჯეს, გომართელმაც კი ნახა, მარა მათ ავთომყოფობას ვერაფერი გ უგეს. ეხლა გადავწყვიტეთ, ვისინჯოთ თქვენი „სპერმაკლინი“, იქნება ღმერთმა მოგვხედოს. გამოგვიგზავნეთ სამი ბოთლი. ამასთანავე ჩვენი მღვდელისთვის ცალკე გამოგვიგზავნე უფრო სხვაფერი შემზადებული, რადგან ის სხვაფერ ავით არის.

გამომძიებელი ეშმაკი.

მერვეის საზოგადოება (შორაპნის მაზრა).

ძმაო ეშმაკო! გისურვებ
სატანამ გმატოს ღღენია,
რომ დაგვივიწყე არ გვენახე
ეგ ძნელი მოსათმენია!
უშენობითა სოფელი,
ძალიან მონაწყენია.
აქეთაც ბევრი არიან
სინდისით შენარცხენია,
სქირდებათ შენი მათრახი
გვერდებზე დასაფენია.
პირველათ ნახე არჩილი
როსტევენისა ძენია,
ბარათაშვილი „მწერალი“,
ხალხისგან შენაჩვენია.

ღიღი ხანია დაიწყო,
საგმირო საქმე ქებული,
გლეხები სულ მთლათ გასწურა,
კუჭი ვერა ჰყო ვსებული.
ერთობის დროში შეიქნა
ხალხისგან გაშავებული.
რადგან სინდისი გაყიდა,
ქანქარით ამოცხებული,
და გაიპარა ქუთაისს
უპირო გაშავებული.

კვალად მობრუნდა სოფელში
გლეხებიც დაჰყვენ ნებასა,
ცხრაას მანათსა აძლევენ,
მით შეეყარენ ენებასა.
ხომ იცი, ძმაო ეშმაკო,
ნაჩვევ არს ჯიბის ვსებასა.
გამოსარჩენი არ აჰკრას
ველად გაუძღვებს სნებასა.

იქავე არის „სტარშინა“,
ახმახი, ქერა თმიანი,
ფთხილათ იყავი ეშმაკო,
არ მოგაყენოს ზიანი,
სუნით დაეძებს ეშმაკებს,
რომ დაიქიროს რქიანი
სადაცა ჯერ არს გაგზავნოს
ღღე ვეღარ ნახოს მზიანი.

მეზხალა.

ქ. ფოთი. ძმაო ეშმაკო! ჩვენ ბაყაყეთში ბევრია სასპერმაკლინი, ბევრია სამათრახო, მაგრამ ყველას ერთბაშათ ვერ გაუწორდები. ჩამოდი ერთი, შეიარე უპრადაში და დასცხე შენი მათრახი ყველას, რადგან ისინი ქანქარის ყლაპვის მეტს არას აკეთებენ. დაცხე აგრეთვე ალექსი ბზიავას, პავლე რორუას, ჩიქოვანს და სხვა ქართველ შავრაზმელთა ბელადებს, რომლებიც ღღერმიშხანული ოინებით მუშებს მახებს უგებენ.

შემდეგ შენის მათრახით ჩაუარე ბეგლარ მამალაძეს, გოგია შარაშიძეს და აქესენტი აბსაიას და ყველას ეამბორე შენი მათრახის კუღით. თანაც უთხარი კამათი კამათია და მუშტები მუშტებიათქო. სხვებზე შემდეგ.

ფოთელი ფედერალისტები „ქეშმარიტ ქართველთა ტიპიური წარმომადგენლები არიან. ბ-ნი მიხა ამ მხრივ პირველია. ეს „ქეშმარიტი ქართველი“ ჩინებულათ ხელმძღვანელობს ფოთელ შტრეიკ-ბეხერებს, ყველგან ეჩხირება, კარგათაც სცანცლავს ქანქარებს. ის არაფერს ზოგავს, ოღონდ უჯარო გენერლებმა არმია იშოვეონ და აი კარგი აშინდიც დაუდგათ. მზათ არიან მათთვის ბზიავა ჩიქოვან-რორუები და კომპ.

მედგარის დღიურიდან. „რაც იაკობი ფოთს მოშორდა, მას შემდეგ ჩემი ქორის გულა დაქნა, მას შემდეგ ჩემი მოქიკიკე კალამი დადუმდა. ჩემი სულიერი მამა იაკობი რაც ნიკობურგს მოშორდა, მას შემდეგ ბევრს ვეცადე, მაგრამ ვერ გავბერე ქორების ქამანჩა აქაურ ვსდეკებზე. ხელი მივყე არშეყობას, მაგრამ აქაც ვერას გავხდი. დამებმა ჩემი ბანაკიდან სულ სამასხროთ ამიგდეს. ბულოვარში ხშირათ გამოვდივარ, მაგრამ ქეშმარიტ ქართველური გული ბრაზით ივსება, როცა შეგნიშნავს, რომ ქართველი კაცი სემიჩკას ღეჭავს. რა გარყენილობაა! დღეს ვქეიფობ. მაქვს რითაც გავიხარო. ჩემი მოსისხლე მტერს ციხეში ჩაუსვამთ. ოჰ, ვაცოცხლე ის პრისტავი, რომელმაც ეს საშვილიშვილო საქმე მოიმოქმედა. დღეიდან თავისუფლათ ამოვისუნთქავ, მაგრამ ვაი თუ გამოუშვან! გავიგე ტულუშას სტამბას კეტავნო და სიხარულით ფეხზე ვერ ვდგები; ჩვენ ასკანელ პრაკოფიას და გოგია შარაშიძეს კონკურენტი მოაკლდებათ. ეს მერამდენეჯერაა დაიმასქნეს ტულუში პოლიციას, მაგრამ მაინც მოახერხა სტამბის გაღება. ვქეიფობ დღეს მე, ქეიფობს მიხა, გრიშა, კოწია, მთელი ჩვენი ბანაკი ამ ამბით გახარებული! მაშ გაუმარჯოს ვინ-ღანის დამქერს, გაუმარჯოს არესტებს. ვოლდეარ.

დ. ყვირილა.—ერთი მუშა გავვიხაზენდა. რასაკვირველია, როგორც ხაზინის შეფერის, გახაზინებასათ ერთათ ხელათ შეათვისა ყველა მისი თვისებები და უმეტესათ ლანძღვა-გინება თუ იმას წინათ თავის ხაზინი ლანძღავდა, სამაგიეროთ ის ეხლა თავის მუშებზე ყრილობს ჯავრს და ერთი ორათ ლანძღავს. ამას წინათ ერთი მუშის „შემუშტვაც“

კი მოინდომა, რადგან მან სამ მანეთათ და ისიც
ნისიათ ათასი აგური არ დაუშადა. სანამ გვიან
არ არის მათრახი ძალიან არგებს.

გრიცო.

ბორჯომი.—მეტათ უხერხულ მდგომარეობაში
არიან ხეთისო შალუტაშვილი და ივანე მელაშვი-
ლი. რამდენი ხანია იერიში მიაქვთ შვილებზე და შვი-
ლი შვილებზე, მაგრამ არაფერი ეშველათ ვერ გა-
რეკეს სახლიდან. ერთხანათ აღმინის ტრაპასაც კი
მიმართეს—დაიქირეთ ჩვენი შვილები და მოგვაშო-
რეთო, მაგრამ ამაოთ. აბა უსაბუთოთ რას იზამდენ.
ძალიან მოხუცებული არიან და 10 წვეთი სპერმაკუ-
დინი ეყოფათ გონზე მოსაყვანათ. კანტორშიკი მიშა
უზნაძეს და მამულის მმართველს სპერმაკუდინთან
ერთათ მათრახიც აუცილებლათ დასკირდებათ, უმე-
ტესათ მიშას, რადგან სხვის ღობეზე ხტომა დაიწყო
ამ ბოლო დროს.

ანტონია.

ნახალოვკა.—სახლის პატრონ გლახა მიქაძეს
მდგმურების ღირებდა გინება დასჩემდა ამ ბოლო დროს
მას მხარს უჭერს ს. ძნელაძე (მუშა). ორივე ერთათ
კი მათრახის მოლოდინში არიან.

ნახალოვკელი.

ხონი.—ჩვენებური მეყასბე-მეპურეები მეტათ
გაიტაცა ქანქარის სიყვარულმა მათზე აღარავითა-
რი ნიხრი აღარ მოქმედობს, როგორც უნდათ ისე
ყიდიან ყველაფერს. ყასბე-მეპურეებზე არა ნაკლებ
შეუყვარდა ქანქარი-თუ რაღაც ჯანდაბა ფოტოგრაფ
სოსელიებს. თუ „დაფათრეთდა“ ვინმე ვაი მის დღეს,
თუ „ფათრეთი“ პატრონს არ დაემსზგავსა (რაც ხში-
რი მოვლენა) პატრონმა აუცილებლათ უნდა წაი-
ღოს, რადგან ხელ-ახლა გადაღება სოსელიების პრინ-
ციპის წინააღმდეგია. ამ სენსაციურ ამბების გარდა
აქ ორმა ახალგაზრდამ ხელი მცყო „ვეჩერინკების“
გამართვას, რადგან „დოხოლნაია სტატია“ გამოდგა.
ეხლა განუძრახავთ „ვეჩერინკების“ საზოგადოების
დაარსება. ერთი სიტყვით ღონის საქმე უკუღმა ტრი-
ლებს და მეტათ საკიროა ერთი მათრახის დატრი-
ალება.

შენი ურჩი.

- ს. აბაშა. მარხლა თუ რომ ეშმაკი ხარ,
აბა მითხარი სად არი?
ჩვენი სამკითხველოსათვის
შემოწირული ქანქარი?
აბა მიჩვენე რა იქნა:
ან ნიეთები ანუ ცხვარი?*)
მითხარ რას შერება მზრუნველი,
ან კომისია საწყალი?
თავგებს რათ მისცეს წიგნები,
რამ დაუბნიათ დავთარი?

ნორცხვა.

დეჰეშები

(საკუთარი კორესპონდენტებისგან)

სამტრედია. აჭურ „კლუბში“ კაი გრაკის წარ-
მოდგენის დროს დ. ჩარკვიანს დამბლა დაეცა. ის დაუ-
ფონებლივ გაგზავნილ იქნა ფოთის სასაბურთაოში.

იქიდანვე. ამ მოკლე ხანში წარმოდგენილ იქნება
„დამარცხებული“ ვანო ბერდიაშვილის როლს შეასრუ-
ლებს ვ. გოგია. რეჟისორი კარ. კობახიძე.

კულაში. ვერნიკა, ეგგენია, გიორგი და მის მე-
უღლას ლანდვა-გინება დაქმართათ და ავთ არიან. მო-
ტაშველეთ „კუდინი“.

ლიხაური. ხიტიაშვილი კ. შ და ლ. ჯ—ს დუ-
ქანში წამდენიმე ახალგაზრდებს კამათლებს და ღვიზის
ცუდი დღე დაეყენს. რომ ისტორიამ არ დაიფიქროს მათ
იღვანდეს, თუ მათრახს არ გასჭრა, შემდეგში აღ-
ბეჭდოთ თქვენ შურნაღში მათი სახელგავრები.

ფოთი. ხარინის ცირკში ზამთრის და მათრახ-
ძის ჭიდაობის დროს ზატროტულმა გრძობამ იფეთქა.
აჭურმა „ჭეშმარიტმა ქართველებმა“ ქართველური გუ-
ლადობა გამოიჩინეს და „სამუშაოთ“ დაემხადეს. არა-
ვინ დაშავებულა.

მუხიანი. აქ შესდგა ორი ძლიერი ზარტია „მო-
ხირვისტა“*) და „გაგლენისტა“. მოხირვისტა ლი-
დერები არიან იოსებ მეღაძე და ისიდორე, „გაგლენის-
ტა“ გაბრიელი და სხვა შალაშვილები. ზარტიებს დიდი
შეჯახება მოსდით.

გუბი. მისე, მისა და გიორგის დუქანში სახალხო
საკარტო უნივერსიტეტი გახსნეს. ახალგაზრდობა ძალზე
ეტანება.

ქუთაისი. ფარმაცევტების ზაპემა „ალიოშა“
და „იუსტინე“—ქუთაისში გახსნეს აფთიაქის შეგირ-
დების გასტრავებელი ქარხანა. აჭურებს უკვე გაუკეთეს
აპრაცია და ესლა სხვა ქალაქებთან იწვევენ ტუფ-გა-
საშობებს.

ქ. პერმი. ზერმის გუბერნიის გადასახლებულები
დიდ მადლობას სწირავენ ქართველ ს. თეოდორისტებს
რომ ზარტიულ მიზნით უარი უთხრეს „ამირანის“ გა-
ზავნაზე.

ჩოხატაური.—ფოსტის კანტონის გამგე გ. ბე-
პბელიძე ავთ გაგვიხდა. როცა სტუმრათ არის სადმე
სტოლზე აფურთხებს და იქ დამწირეთ ლანძღავს. აჭუ-
რი ექიმი ქანქარის მოფარული კაცია და უფულოთ არ
სწამდობს, თორემ იქნება განკურნებულიყო. კხლა კუ-
დინი უნდა ვცადოთ.

ჯურჯუვეთი. დიმიტრი გიგინეიშვილის შეთა-
რობით აჭური თავადაზნაურობა ხელათ გაფედრალისტ-
და და როგორც ზარტიის პროგრამის პირველ მუხლში
სწერია, მოღვაწეობა ს. დემოკრატების ლანძღვა-გინებით
დაიწვეს. გადაწვეტილი აქვთ მოაწვიონ კოთუა-გუნია,
რომ უფრო კარგათ შეისწავლონ ლანძღვა-გინების ღეჭ-
სიკონი.

*) ქანქართან ერთად შესწირეს
ნიეთები და ერთი ცხვარი
თემცა და დღეს აღარა სჩანს
არც მისი გზა არცა კვალი

*) მოხირვა მეგრულათ ნიშნავს ქურდობას.

„ეფთხის მათრახის“ ფოსტა

თ-რე გოგონა—თქვენი „გურული სენა“ და ლექსი „გამოცანა“ არ დაიბეჭდება. ვინაიდან არც ერთი და არც მეორე...

ქახიანური—გზათ გამეღელს: „დაგვემარეთ“ არ დაიბეჭდება.

ოჯუჯეთი—ციხისუბნელს—სწორეთ ცეცხლია თქვენი „ის რა ცეცხლია“-ს დაბეჭდვა და ნუ გეწყინებათ თუ ვერ ვებეჭდავთ. გამომხიებელ ეშმაკს—გამოვიძიეთ და ვერ ვებეჭდავთ. პროზათ აჯობებს.

ატხაშა—ვლადიმერს. ვერ გაიგეთ, რომ ბოქაულებზე წერა არ შეიძლება და მათი მოქმედების განქიქება ძვირათ ღირს? თქვენი წერილი არ დაიბეჭდება.

რატაკიძის—თქვენი ლექსები ვერ დაიბეჭდება გარდა ერთისა,

ოტბო-მადარის ძარხანა: ვლადიმერს—ლექსი არ დაიბეჭდება.

ჯუმათი—მესს. თქვენ წერილს ვერ ვებეჭდავთ. თუ გზათ მოგვიხდა გამოვლა თქვენ სადგურის უფროს და მის თანაშემწეს გავამსახვებთ.

ჯურჯუეთი—მესს. მამასახლის მწერლები საზოგადოთ ქანქარისტები არიან და რათ გიკვირსთ, რომ თქვენ მწერალ-მამასახლისსაც კი ვაძინდეს „გამოსარჩენის“ მიღრეკილება.

ბიათურა—კალ—კე ქანქათელს. რათ გიკვირთ, რომ პერვეისის მამასახლისი ილანძღება? ეს ყველა ადმინისტრატორის პროგრამის პირველი მუხლია? ლანძღვა არაფერია თუ მასსაეიც არ იცის.

ჭუთისი—კლიკვაძეს. თქვენი ლექსი არ დაიბეჭდება. **ჭაქრო ნავთილუღელს**—თქვენი ლექსი „მუშა“ არ დაიბეჭდება.

ბირო ხელიძის—თქვენი ლექსი „გუნის რაზმი“ აბა რა დასაბეჭდია.

თურდოსპირელს—თქვენი ლექსი „გოლოვინსკზე მოსიარულე მოსწავლეთ“, რომ დავებეჭდოთ ბატები გვიჩივლებენ.

„უგუნურნო ბატები ვით თავი ზე რომ აგილიათ, დაწანწალებთ დალაქლაქებთ პირი უშნოთ დავილიათ“.

ასე იწყება თქვენი ლექსი და მოსწავლეებმა რომ არაფერი სთქვან, ბატები ხომ მაინც არ შეგვარჩენენ გალანძღვას. არც „გაზაფხული“ დაიბეჭდება.

ქუთაისის ქვაფენილი.

იოლათ ნუ დაენდობით ქუთაისის „ქვა-ფენილებს“, სადმე ორმო დაგიხვდებათ და დაიმტვრევთ წინა კბილებს

მისთვის ზრუნვა დაავიწყდათ როგორც „მამებს“, ისე „შვილებს“ რაკი ტკბილათ ჩაებარგენ სამსახურის ბუდე-თბილებს.

არწივი.

რედაქტორ-გამომცემელი თ. ბოლქვაძე.